La placeta amb el monument 'Contra l'invasor' que portarà el nom d'Aragó ■ QUIM PUIG

Narcís-Jordi Aragó tindrà una plaça al Jardí de la Infància

El nomenclàtor de Girona proposa que rebi el seu nom l'espai entre la pujada de les Pedreres i la muralla

E.V.
GIRONA

La Comissió del Nomenclàtor de Girona ha aprovat que el periodista i escriptor Narcís-Jordi Aragó i Masó (Girona, 1932-2016) doni nom a l'espai situat entre l'inici de la pujada de les Pedreres i la muralla, darrera el Jardí de la Infància. L'acord, adoptat el 24 de març a proposta de l'associació d'Amics de la Unesco de Girona i la Fundació Rafael Masó, de la qual Aragó era president d'honor, serà traslladat ara al ple de l'Ajuntament per a la seva aprovació definitiva.

L'elecció d'aquesta plaça es deu a l'estima que li professava Aragó, no només per la seva proximitat amb el Jardí de la Infància, reivindicat durant la guerra pel seu admirat Carles Rahola, sinó també pel fet que connecta la Girona menestral amb la Girona vella i, sobretot, perquè des del 2009 presideix l'esplanada una rèplica de l'escultura de Miquel Blay *Contra l'invasor*, l'original de la qual es conserva al Museu d'Art de Girona.

Ja l'any 1992, Aragó havia fet una crida perquè es col·loqués en algun lloc públic de la ciutat una fosa en bronze d'aquesta peça de Blay, esculpida el 1891 en record de la resistència contra el setge francès de 1809 i que Rahola va elevar a la categoria d'emblema de la lluita contra el feixisme en un escrit de 1938 que li costaria la condemna a mort.

Encara l'any 2000, amb motiu de l'obertura al públic del refugi antiaeri excavat sota la plaça, Aragó va tornar a referir-se a aquest espai per demanar que rebés el nom de Carles Rahola i, en un article a El Punt, afegia: "Justament al costat del Jardí de la Infància, i gràcies a l'oportuna demolició d'una filera de cases, hi ha nascut fa poc un nou jardí anònim, un pendent suau de gespa al peu d'un llenç de muralla redescobert." Era en aquest jardinet arrecerat que ara enllaçarà el seu nom amb el de Rahola, on Aragó proposava que s'hi erigís l'estàtua de Blay. ■

Més de 50 actes per al 10è Dia de l'Art a Girona

Redacció
GIRONA

La desena edició del Dia Internacional de l'Art, que se celebra a Girona a partir de demà i tot el cap de setmana, proposa 54 activitats artístiques i culturals que s'estendran a altres punts de les comarques gironines. Com en les darreres cinc edicions, la programació s'obrirà amb un pregó, que aquest any s'ha encomanat a la periodista cultural d'El Punt Avui i historiadora de l'art Eva Vàzquez. L'acte, que serà a la plaça del Pou Rodó, davant el Bòlit, a les 19 h, servirà per inaugurar la celebració, que aspira a ser una festa i un punt de trobada de la comunitat cultural i artística del territori, amb l'objectiu de fer arribar la pràctica artística al major nombre de persones. Fins a 65 agents i entitats públiques i privades participen en les activitats, que inclouen tallers, visites comentades, portes obertes, recitals, rutes o *performances*. ■

OPINIÓ

Predicar amb l'exemple

Núria Astorch Flavià

D'entre les primeres imatges de la capella ardent del bisbe Francesc Pardo que dilluns al matí van arribar al diari em va cridar l'atenció les del fèretre senzill, amb aspecte d'estar fet amb fusta de pi, i sense cap tipus d'ornamentació, d'acord amb el que ell mateix, de manera indirecta, havia demanat per al seu funeral. Vaig pensar que predicar amb l'exemple deu ser això. I de seguida em vaig recordar d'una de les moltes fotos que tenim d'ell a l'arxiu del diari d'aquests tretze anys i mig de mandat com a cap de la diòcesi de Girona i que està lligada a un episodi que vam viure amb simpatia. Era el 29 d'octubre del 2013, festivitat de Sant Narcís. I ens va arribar la informació, volgudament interessada, que el bisbe, a mitja tarda, aniria a fer un vol per la Fira de Mostres i que després tenia previst anar fins a les atraccions on, segons les mateixes fonts, se'l podria retratar, potser, dalt d'un cavallet. Així que, davant d'aquesta perspectiva, vam sortir disparats el fotògraf, Joan Sabater, i jo mateixa de la redacció per intentar captar aquest moment. Vam seguir-lo discretament pel certamen i, quan vam arribar a les atraccions, es va deixar fotografiar al costat d'un cavallet. Va ser la foto de portada de l'edició d'El Punt del dia 30.

Tal com ell havia explicat durant la tradicional missa de Sant Narcís –al matí del 29, a l'església de Sant Feliu–, aquell any li havia fet molta gràcia el cartell de Fires, en què es veia la figura del sant, bisbe com ell, muntat dalt d'un cavallet. Així que a la tarda va voler emular, a la seva manera, sense córrer gaires riscos, aquesta imatge. La idea, en què ja havia insistit durant l'homilia, era transmetre l'alegria de ser cristià, una joia que, segons va exposar, reflectia a la perfecció el cartell de Fires d'aquell any.

Segons va raonar, en aquell moment, el problema dins de l'Església no era tant el nombre de creients, sinó el perill de viure la vida cristiana sense força i mancada de testimoniatge. I, en aquest sentit, no es va amagar de manifestar, en més d'una ocasió, l'enveja que li despertaven els socis i aficionats d'un club esportiu quan expressaven el seu entusiasme pels colors que lluïen. "Un cristià trist és un trist cristià", va afirmar durant l'homilia. Aquell dia de Sant Narcís, amb el seu posat al costat del cavallet de Fires, va voler portar a la pràctica allò que predicava.

El 2013, el bisbe va voler-se fotografiar al costat d'un cavallet de Fires

La Mariàngela Vilallonga

Joan Domènech

El professor de llengua de la Normal Fèlix Casellas deia que quan a un nom propi de dona li anteposem l'article *la* subratllem la seva celebritat en bé o en mal. Per exemple: –"Estic llegint una novel·la de la Pardo Bazán." O: –"*Si vas a Calatayud, pregunta per la Dolores*." En el cas que ens ocupa, tant si el comentari és íntim i al·ludeixo simplement a *la Mariàngela*, com si explicito més el record de la professora i dic *la Vilallonga*, com si esmento el nom i el cognom reforçant-se mútuament, *la Mariàngela Villallonga*, estic fent un autèntic homenatge a la meva exprofessora de llatí del Col·legi de Girona, després Universitat, allà pels anys setanta. N'han passat, d'anys. M'ha semblat entendre, de la seva intervenció acadèmica, que va començar a exercir el 1972 i que ho ha fet durant quaranta-vuit anys. Jo llavors pujava els antics carrerons i les escales fins al seminari com si res. Avui, per no arribar traient un pam de llengua, hi he pujat en taxi. A la sala de graus de la Facultat de Lletres no s'hi cabia. La Mariàngela, esplèndida com sempre, amb aquells ulls blaus de nina i aquella cabellera rossa i un físic que ens la fa eternament jove, ha dictat la seva *Lectio ultima*, després que altres veus –el rector, el degà i la professora Mita Casacuberta– en cantessin, amb tota justícia, les excel·lències. La professora llagosterenca no es talla la cua del tot. Ha dit el rector que l'han declarat professora emèrita i que, per tant, continuarà encara col·laborant en la càtedra. En aquella època de les seves primeres lliçons al vell seminari les classes eren de pocs alumnes i entre tots naixia una relació d'amistat que ens permetia deixar les quatre parets i traslladar-nos a dinar a Can Tres de Llagostera per fer un àpat de tradició romana, amb cargols grossos. He tingut la sort de trobar-me la Mariàngela en múltiples institucions: a la *Revista de Girona* de la Diputació, al consell assessor de la Fundació Valvi, a la Fundació Bertrana. Vaig celebrar el seu ascens quan la van fer consellera de la Generalitat. He patit els seus entrebancs quan va sofrir un ictus, feliçment superat. Li he seguit la trajectòria familiar, la il·lusió de salvar, a Romanyà, una de les cases de la Rodoreda. Avui m'he emocionat, amb ella, després de l'homenatge, quan s'ha fotografiat amb una meva neboda, que també ha tingut d'alumna i que acaba de ser mare i ha deixat el nadó una estona per estar amb ella. Llarga vida, professora!

Vaig celebrar el seu ascens quan la van fer consellera de la Generalitat